

Dos de Pere Rovira

Pere Rovira va néixer a Vila-seca l'any 47. Va ser professor durant trenta anys a la Universitat de Lleida i ara és emèrit i viu a Alpicat. Rovira és un dels autors centrals de la literatura catalana, una veu que ha excel·lit i excel·leix a les lletres del nostre país. Quasi podríem dir, sense equivocar-nos gaire, que és un clàssic viu. Ara ha publicat, d'una sola tacada, dos llibres.

El primer es titula *Jardí francès* i l'ha publicat Pagès, en una bella edició amb un títol amb els colors de la bandera francesa i un dibuix manuscrit de Verlaine a la coberta. Són versions de poesia francesa de tots els temps, des de l'edat mitjana fins a Rimbaud, en una tria que ja ho diu tot del traductor, que com sabem és el primer lector i el darrer interpretador d'allò que té entre mans. Els poemes elegits aquí, doncs, ens serveixen també, a banda de lliçó moral extraordinària, per gaudir de la naturalesa reveladora de la poesia quan la poesia està ben pensada, ben portada i ben rematada. Un poema traduït amb certesa és un poema memorable, que sempre pot acompanyar-nos i que, a més, pot recrear una idea de bellesa general-

*'Jardí francès'
& 'La finestra
de Vermeer', les
noves demostracions
del talent d'un
mestre*

ment esquivia en un món hostil per a ella. I aquestes traduccions, per als que no sabem francès, són un regal, perquè això és el que fa qui tradueix perquè vol: un gest de generositat. També trobarem en aquestes pàgines l'essència de Pere Rovira, una elecció i uns ritmes que parlen, com si assistíssim a un concert de clàssica, de la veu salvatge, rebel, intensa, lluminosa i il·luminadora que et parla des d'una suavitat enganyosa, de colors clars i precisos.

La naturalitat, i la intel·ligència, sens dubte són dues de les principals característiques de la literatura de Pere Rovira, que les exhibeix a doll en el segon llibre que acaba de publicar, a Proa, *La finestra de Vermeer*, un dietari on s'exposen circumstàncies, reflexions i lectures particulars amb dimensió universal i que està a l'abast de molt pocs escriptors. Llegir-lo és, sens dubte, un acte de reconciliació.

Cal haver viscut, escrit, sentit i pensat molt per arribar a aquesta excel·lència. Rovira hi diu que escrivim perquè no sabem qui som. Mentre ho esbrinem podrem llegir-lo i pensar que se'ns impregna una mica de saviesa, una mica d'aquest baf de vida plena.